

RED ZONE

**Kárhozottak
legendái**

Copyright © Agatha Keyguard, Alex L. Hooper, Amaranthine Hill, BB Lewin, Lesley MacBeltine, Lir Morlan, M. Z. Chapelle, Polevyk Galina, Szilágyi Heléna, Szollár Bence

A szöveget gondozta: Szilágyi Heléna, Bodnár Alexandra

Borítóterv: Lir Morlan
Belső grafika: Szilágyi Heléna

Tördelés: Bodnár Alexandra

Korrektor: Szilágyi Heléna, Végvári Edina

ISBN 878-615-6485-10-6

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítás, a mű bővített, illetve rövidített kiadásának jogát is. A szervezők írásbeli engedélye nélkül sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában – akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást és bármilyen adattárolást – nem sokszorosítható.

Tartalomjegyzék

Szilágyi Heléna: A garabonciás	5
M. Z. Chapelle: Démonjaink	26
Polevyk Galina: Havgalskap	45
Lesley MacBaltine: Ő, a piros táskával	60
BB Lewin: Egy halászlány balladája	68
Szilágyi Heléna: Istenek a mélyben	85
Agatha Keyguard: Emlékezz a szegény, fiatal pékre!	95
Amaranthine Hill: Wee-Tee-Go	122
Alex L. Hooper: A halálon is túl	138
Szollár Bence: Nyomok	148
Lir Morlan: Ao Andon	157
Polevyk Galina: Aisha Kandisha	165

Szilágyi Heléna

A garabonciás

– Ide érzem a vágyad szagát – kacag fel a nő. – Vagy tán attól tartasz, hogy farkassá vedlek és megsebezlek?

Botár képtelen felelni. Élve eltemeti a kétség, a rettegés, a sóvárgás.

Szellő négykézlábra ereszkedik. A telihold köré buja udvart hímez az alkonyat, fénye végigsiklik a nő póre alakján. Botár vére ott dobol a fülében. Az ösztöne azt súgja, fusson, rohanjon, meneküljön messzire a fenevad elől, mégsem teszi, mert a látványba belesajdul a szíve, túlcsondul, fáj a megrepedésig.

Szellő lassan cserkészi be, és Botár engedi neki, mert gúzsba köti a vágy. A nő az ölébe ereszkedik. Karmok vájnak Botár vállába, hímvesseje a forró katlan fogságában, és ő akarja, élvezi, a nő pedig megteszi. Meglovagolja. Mintha nem lenne holnap, és sosem történt volna meg a tegnap. A téli éjszakán gomolyogva fonódik egymásba kettejük sóhaja és bőrük forrón, nedvesen tapad össze. Botár ajkába szembfog karistol, vér buggyan, fémes íz keveredik a kék édes mámorába.

– Ezért az alsóvilágba fognak hurcolni a démonok – nyögi Botár, és a farkasasszony újra felnevet, de egy pillanatra sem nyugszik. Űzi, hajszolja a kiteljesedést.

Téboly, ez örület! Nem bírja tovább!

Botár úgy érzi, elveszti az eszét, amikor a gyönyör villámként sújt le rá. Kiszakítja a testéből. A lényébe mar. Miközben a nőstényfarkas vonyítása is az egyesülés keserédes gyötrelmébe fullad.

Botár nem akar mást, csak ezt, ezt az örökkévalóságig, míg kerek e világ, és talán még azután is. És ezt a nőnek is elmondja, ám Szellő, akár a fuvallat, másnapra tovalibben, nyoma vész, Botár fejébe pedig egy régen hallott nóta fészkei be magát, amely az évszázadok alatt ördögi rigmussá válik:

*„Nagy a világ, de van vége,
Búmnak se hossza, se széle;
Nincs szeretőm, lettem árva,
Elhagyott a hamis pára.”¹
A hamis pára.
A beste céda!*

Egy évezred telt el, miközben Botár még mindig üldözte csalfa kedvesét, ám a csordásfarkasok ügyesen rejteznek, nem okoznak feltűnést. Olyannyira, hogy Botár már-már azt hitte, minden varázslat kihalt a világból, és csupán benne pislákol a szikrája. Megesett, hogy évekig nem találkozott magafajtaival. Talán az ősi istenek, pogány teremtmények világavalóban leáldozott. Néha elhitte, hogy Szellő is már réges-rég az alsóvilágban vár reá.

Aztán rábukkant egy lidércre a Duna partján, aki Budapest belvárosába küldte. Azt mondta, ott gyülekeznek az utolsó egyedek. Botár még sokáig a rakparton állt, a partmenti sziklákat és kavicsokat figyelte. Gyűlölte a sorsát, amiért mágiát adott a kezébe, és utálta azt a boszorkányt, aki elrabolta és feketévé tette a szívét! Keze ökölbe szorult, amikor visszaemlékezett a kőre, amely megpecsételte a sorsát. Miért is hajította el azt a nyamvadt kavicsot? Akkor az egyetlenegyszer miért nem hallgatott a józan ész szavára? – tépelődött, aztán megérezte az aurát, amely csak a küldött farkasok sajátja.

Rögvest minden kiürült az elméjéből! A vére még nem száguldott ilyen sebesen az ereiben, a düh még sohasem vette át ennyire az irányítást felette:

– Ha nem lehetsz az enyém, másé sem lehetsz! Végre levadászlak, te szuka!

A sugallat egy kocsmához vezette.

Megdörzsölte hatodik ujjának csonkját, majd magához hívta az ördögfattyakat, akiből a mágiája táplálkozott.

1. Zöld levelű gyöngyvirágszál c. magyar népdal - részlet

– Garabonciás, szólítottál? – sziszegte a sárga szemű sárkánykígyó, majd becsatlakozott a másik is, akinek a szeme zölden izzott:

– Kérj bármit, téged szolgálunk. Mit kívánsz tőlünk?

Amikor először a csúszómászók meghallgatták a fohászat, az ifjú Botár szűrét éppen csak kitették istenfélő szülei. A fiú a családját szeretete volna visszakapni, ám az Ördüing nem kegyes pásztor, ilyesfélét nem ajánl. Cserébe viszont a csatlósai segítettek az ifjú garabonciásnak bosszút állni mindenkin, aki valaha bántotta vagy becsmérelte vajákos képességei miatt, legyen szó emberről, táltosról, lidércről, és nem utolsó sorban: csordásfarkasról.

– Tegyetek sérthetlenné a tépőfogak és karmok ellen! – parancsolta ezúttal.

Botár sánta lábával bebotorkált a pálinkától, fröccstől és ittas alakok szájszagától savanyú pincehelyiségbe. Félhomály honolt. Az ivó mélyéből sámándobok ritmikus, buja dallama szűrődött ki. Vad és eleven mágia hatotta át a romos falakat, amely ott lüktetett a zenében is. A pult mögött egy rókaképű férfi serénykedett, aki rögvest félretette a munkát, amikor megpillantotta a farkasbőrbe bújt férfit. A körút melletti kisutcákban ritkán viseltek ilyesféle hacukát a járókelők.

A csöcselék elcsendesült, a pajzán viccek csattanója elmaradt, a nevetések elhaltak.

Általában így fogadták. Nem szívlelték a jelenlétét. Sosem szánták meg kóborlása során sem egy pohár tejre, sem egy aprócska tojásra, ahogy hajlékot sem adtak neki sohasem. Már kölyökkorában is a szabad ég alatt kellett egyetlen subáján álomra hajtania a fejét.

Botár lassan körbenézett és olvasott az arcukról: egyesek rettegték őt, mások kihívóan méregették.

Ej, be sok dög! Évszázadok óta nem látott ennyit egyetlen söntésben sem! De nem osztotta meg velük a döbbenetét, egyből a lényegre tért:

– Üdv néktek, Szellőt keresem.

– A régiek közül való, nem közösködik a fajtánkkal. De a tiédde sem, garabonciás. Ami azt illeti, mi sem látunk szívesen. Kotródj innen!

Bár nem azzal a csordásfarkassal sodorta össze az élet, aki megcsönkította, Botárban fellángolt a bosszú vágya.

Őt nem söpörhetik félre! Ő nem holmi bugris, akit félvállról kell venni!

– Nem megyek sehová. Beszéljünk egy ital társaságában!

Páran, akik nem akartak bajt, elsündörögtek, de hárman a helyiségben maradtak. Körbeállták a garabonciást.

Botár tudta, hogy megölni őket nem is olyan egyszerű. Csak az működik, ha levágja a fejüket, kitépi a szívüket, vagy nyírfaágon átbújtatva megfosztja őket a képességüktől. Az utóbbi békéesebb megoldás lett volna, de Botár szándékosan nem hozott magával semmiféle vesszőt, így csupán a vadásztőrére hagyatkozhatott. A benne tomboló düh erőszakra áhítozott, de ej, nem rontunk ajtóstul a házba! Itt nem ő a vadállat! Hát fékezte magát, a higgadság álarcát öltve magára:

– Kezdjük egy kis gyomorkeserűvel – szolgálta ki magát, majd öntött mindenkinek. – Elmondjátok, hol bujkál Szellő, és többet nem háborgatlak titeket.

– Nem köpök – felelte a csapos, ő lehetett a domináns, a rangidős a falkában.

Hát persze! Védik a vezérüket, a boszorkányt, azt a céda bestiát!

– Akkor legalább igyál, farkas! – Botár lehúzta a felesét, majd kérdőn végignézett rajtuk. – Miért nem alakultok át?

– Erősebb vagyok, mint te. Ebben a formámban is! – bizonygatta a pult mögött álló.

A szemük csillogott, félelemtől bűzlöttek és bár igyekeztek leplezni, a kezük remegett, amikor az ital után nyúltak. Botár ráeszmélt, hogy a csordásfarkasok rettegnek tőle. Ez elégedettséggel töltötte el.

Öntött magának még egyet.

– Isten-isten! – Legurította az italt. Végigmarta a torkát és átmelengette a gyomrát. Fülében ismét felcsendült a jól ismert nóta:

„Iszom világ boszújára
Magam vigasztalására...”

Szellő megfosztotta az isteni erő forrásától. A hatodik ujjától. Tudja, hogy nem lehet többé táltos, csak hitvány garabonciássá válhat. A lába vadul lüktet, magányos, és csak a sárkányok, csak azok maradtak vele. Csupán bennük bízhat, hiszen eddig mindenki elhagyta őt. Enged nekik, hallgat rájuk. Ragályok pusztítanak, fogak hullanak, asszonyok tucatjai vetélnek el. Kifakadó fekélyek és vér, rengeteg vér szegélyezi az útját. Botár haragjából sarjad minden rontás. A sárkánygyíkokat pedig ez élte, ettől duzzad erejük. Botárt ez nem érdekli. Ő semmi mást nem akar, csupán csapdába csalni a nőstényfarkast.

A kígyók védfalat húznak, láthatatlanná teszik, de egy egész falka elől nem menekülhet örökké.

Üreget ás. Cölöpöket farag.

Hold Atya még nem kerekedik, de hamarosan.

Hamarosan!

Mikor elkészül a levelekkel lefedett lélekvesztővel, a farkasok ismét vadászatra indulnak. Őt keresik, de nem találják. Ám a sárkányok útnak erednek, elszakítják a falkától, és Szellőt a csapdáig űzik.

A karók felnyársalják a bestiát.

Vérzik, nyűszít, hízelkedik. De Botár nem enyhül. Foglyul ejti, ám nemcsak ő a farkast, az a rima is végzetesen magába bolondítja őt. Lassan, hetek alatt. A mézes szavaival, a bájos mosolyával, a csábító ármányaival.

Ó, és ha tudta volna... Ó, ha tudhatta volna, hogy itt esett meg a veszte.

*„Adjon az ég békeséget,
Hív leányban több bőséget;
S a szeretőt, ki hívtelen;
Verje meg az igaz isten!
Verje meg az isten!
Verje meg mindkettőjüket!”*

– Utolsó lehetőség! – figyelmeztette a pultost, az emléktől haragra gerjedve.
– Mondd el, merre tanyázik Szellő falkája!

A csapos válasz helyett eszelősen felvihogott. A szeme sárgán villant, majd zölden. Még a társai is megrémülnek tőle. Botár csak egy pillanatra döbbsent meg a váratlan reakción, aztán előkapta a kését. A jobb oldalán álló szemébe szúrta, míg a másik ordast kigáncsolta. Mindkét alak elvágódott. A garabonciás kirántotta a koponyába állt pengét, majd felegyenesedett.

– Öltetek testet! – parancsolta, mire egy szélörvény kíséretében két szellemtestű teremtmény szakad ki a mellkasából, aztán szárnyas jószágok képében kaptak újra kézzelfogható formát. Egyik pikkelye arany, a másiknak smaragd. – Öljétek meg őket!

Állatlelkű lények, báránybőrbe bújt farkasok!

A két csordásfarkas a kapu felé iramodott, a sárkányok pedig üldözőbe vették őket. Hamarosan már csak távoli sikolyok jelezték, hogy Botár csatlósai élvezettel adták át magukat a feladatuknak.

Ő maga a harmadik alak felé tartott. Megkerülte a pultot. A csapos szája habzott a nyáltól, körmei lehullottak, hogy karmoknak adják át a helyüket. Hullámozott a háta, a pofája megnyúlt és kese szőr futott végig a testén. A lény a garabonciás felé kapott, állkapcsa csattogott, de hiába ért húst, nem mélyedt belé. A kígyók varázsa megvédte a garabonciást.

A farkasember hátrahőkölt. Szemében még mindig emberi értelem csillogott, amely már rémülettel keveredett.

Botár elvigyorodott. Gonoszán, élvezettel.

A férfi torkába döfte a kést, újra meg újra, míg csontot nem ért, utána pedig a pultba verte az átokfajzat képét. Egyszer. Kétszer. Amíg bele nem fáradt. És mikor már csak egy bőrlebeny tartotta a testen a koponyát, azt is elvágta.

A fej elgurult, egy asztal alatt végezte.

A garabonciás percekig állt a tetem felett. Végül a levágott fejet a pultra helyezte, majd a belőle csurgó vérbe ujjával beleírta a kérdést, amit már annyiszor feltett az elmúlt évszázadok alatt. Lemosta a kezét a sörcsapok melletti mosogatóban, aztán a sárkányai után sietett.

Talán bánta, amit tett, de nem búslakodott miatta. Az érzelgősség a ráérősek kiváltsága.

*„Hej de más van a szivembe,
Bánatvirág nyílik ebbe...”*

Egy ostoba kővel kezdődik az egész. Elhajítja, majd lélektépő, fájdalmas nyüszítést hall. Csupán egyetlen hang, de a szenvedés és a megtorlás ígérését hordozza magában. Kísérteties csend követi. Botár lélegzetvisszafojtva, hosszú pillanatokig fülel, mint egy halálra vált prédaállat.

Aztán meghallja a zihálást. Futásnak ered. A ragadozó a sarkában lohol.

Botárt már csak pár lépés választja el az otthonától, de sohasem ér haza. Sohasem jut biztonságba. Orra bukik, és érzi, ahogy két hatalmas mancs a sáros avarba nyomja a képét. Az állat súlya kipréseli tüdejéből a levegőt. Botár tádog és hörög, miközben magában fohászkodik Tengrihez, de az már nem hallgatja meg. Utána a mellkasába fészkelte démonoknak is hízeleg, csak hogy túlélje, hogy teljesítsék a kívánalmát.

Be sem fejezi, égető fájdalom hasít a bal lábszárába. Csillagokat lát, testét görcsbe rántaná a kín, de az átkozott küldött farkas nem tágít.

„A fejed is letéphetem, úgysem hiányoznál senkinek sem! Egy senki vagy, akit még a sajátjai sem szeretnek. Várj csak, segítek” – kuncog a szuka.

*Fogsora Botár feje mellett bukkan elő. Megcsillan rajtuk Hold Atya fénye.
Végül egyetlen mozdulattal leharapja a fiú mágiát adó, hatodik ujját.
„Most már úgy nézel ki, mint minden ember. Eredj vissza édesanyádhoz!
Sírd el neki, mit tett a csúnya ordas! És ne kövess többé, a te érdekedben!”*

Botárt a teremtmény kacagása és a húsát szaggató fájdalom űzi vissza a valóságba.

*„Verje meg az igaz isten!
Verje meg az isten!
Verje meg mindkettőjüket!”*

Botár egy bontásra ítélt épületben húzta meg magát. Zavarta a belváros nyüzsgése, hogy fülemüle helyett szirénák dala szól, hogy a csillagok helyett reklámok neonfénye töri meg az éjszaka vaksötétjét. Ám itt a Budai-hegységben, a közeli parkok és a ritkán épített házak visszaidézték számára a vidék hangulatát.

Megmasszírozta sajtó vádliját, Szellő fogainak nyomát, majd leheveredett a viseltes kanapéra. Nyomban elnyelte a tudattalan örvénye.

Másnap virradóra három fejetlen hulla hevert a főváros három különböző szegletében, ahogy Botár meghagyta a sárkánykígyóknak, ám helyszínelők, vagy újságírók mégsem legyeskedtek a tetthelyeken.

A garabonciás a sárkányok takarásában állt a kóceráj előtt. Bosszankodva nézte a bejáratot: mindent eltüntettek! A csordásfarkasok eltakarítottak, pedig azt remélte, ez előcsalogatja majd a többi falkát, és megrengeti a féltőn őrizgetett világukat! És végre Szellő is előkerül!

Éppen távozni készült, amikor megszólította egy nő:

– A gyilkos mindig visszatér a büntett helyszínére. – Csuklya fedte az arcát, hosszú sötétbarna haja mellkasára omlott. – Három csordásfarkas egy nap alatt, ezt nevezem! Mocskos munka. Miért nem kerestél egy mestert

magadnak, hogy megtanítsa a tiszta varázslatokra, amíg még megtehetted volna?

– Egy olyan korban nőttem fel, amikor a népnek kisebb gondja is nagyobb volt annál, hogy a mágia tudományával foglalkozzon, viszont eléggé babonások voltak ahhoz, hogy rettegjenek tőle. Ha voltak is páran, akik rendelkeztek képességgel, eltitkolták. Vagy elragadták a csordásfarkasok – köpte a szavakat, majd oldalra sandított.

– Ezért inkább a fekete mágiát választottad – jegyezte meg a másik epésen.

– Fekete? Fehér? Mi ez, tán sakk? – horkant fel. – Varázsolunk és túlélünk. Ennyi az egész.

Másmilyen volt a haja, a hangja, a szaga, semmi sem volt kerek egész, mégsem lehetett más. Botár is megváltozott a számtalan esztendő alatt, hagyta fekete haját és szakállát megnőni, ami mássá, ijesztőbbé tette.

Csak ő lehet az – ismételte magában Botár, és amikor nyíltan ránézett, a nő viszonzta a pillantását. A kétely bizonyossággá vált.

– Tetszik a hajam? – kérdezte a nő, majd válasz híján folytatta: – Eljöttem. Rám vadásztál, nem? Itt vagyok – suttogta Szellő. – Vissza kellett volna menned a sajátjaid közé. Úgy lett volna rendjén. De igazad van: az én fajtám se lófrájljon az emberek között, mégsem érdemeltek ilyen véget. Emberi kéz által elveszni...

– Nem vagyok ember.

Szellő a férfi kezéért nyúlt, magához húzta, majd szemügyre vette a csonkot. Nyelvét végigfuttatta az ajkán, amely végül hegyes szemfogán állapodott meg. Botárba belenyilallt a kín, *hallja a csont reccsenését és a saját nyögését, érzi a vér fémes szagát*. Erővel tartotta magát a pillanatban, hogy a lidércnyomás ne nyelhesse el újra.

Haragudnia kellett volna, de abban a pillanatban, ahogy álmai megrontója mellette állt, nem érzett mást, csak kepesztő vágyat. Ez az érzés nem valódi! – figyelmeztette magát. Inkább beszélt, hogy megtörje a meghitt, vágyakozó csendet, ami kettőjük közé ült:

– Tehát hallottál a tegnapi ámokfutásomról. Le akartok kenyerezni, te és a falkád?

– Én vagyok közülük az utolsó.

Szellő őszinte bánatról tanúskodó szavai olyan váratlanul érték Botárt, mintha arcon csapták volna.

Ez csapda! Még ha védtelennek is tűnik, egy csordásfarkas sohasem ártalmatlan!

A nő kipillantott a csuklya alól. A két sárkány az utcán strázsált. Halandó szemek számára láthatatlanok voltak, csak a csordásfarkas és a garabonciás észlelte a sárga meg a zöld szemek villanását. A pikkelyes monstrumok az újonnan érkezőt fürkészték, orrukból füst tört elő. Testük nőttön-nőtt, a düh táplálta erejüket és méretüket, addig-addig, amíg teljesen elfoglalták széltében a kétsávos utat, amíg szemmagasságba nem kerültek az emeletes házak harmadik szintjével. Ezen a fáradt hajnalon egyetlen autó sem hajtott be az utcába, mert a sötét mágiát megérzi a modern kor embere is, és ódzkodik közel kerülni hozzá.

– Nem kedvelnek – vonta le a következtetést Szellő, majd hozzáfűzte: – Tudod, a vezérünk nem engedte, hogy a nők törzsön kívül válasszanak párt. – A garabonciást letaglózták Szellő szavai. Sosem hitte volna, hogy egyetlen szerelme akár egyszer is elgondolkodott azon, hogy tényleg vele tartson. – Nem maradhattam veled. Bele sem gondoltál, mit kértél tőlem! Botár, a bátor, vagy Botár, a botor? – évődött, és ezúttal tisztán csengett a kacaja.

Talán. Botár már nem tudta eldönteni, mi a gúny és mi a szerelmi civódás. Az érzékszervei már máskor is cserben hagyták. Az érzelmei pedig még inkább. Az igazság és az álom az évszázadok alatt összefonódtak az elméjében. Tengernyi változást, újítást, hihetetlen technikai csodát hozott magával valamennyi időszak, aminek hatására a valóság szövete egyre inkább felfeslett a garabonciás szeme előtt: a régen áhított nevetést örökösen az álmaiban kísértő, visító kacagás váltotta fel, a csábos nő képét egy fenekedő vadállat, a puha bőr lágy érintését éles fogak marcangolása.

Ez egy illúzió. Ő még mindig csak egy játékszer a nő szemében. De nem számít! Ha egyszer elhatározta, meg is fogja kaparintani azt, amiért olyan régóta epekedik!

– Meg kellene téged is átkoznom – lépett Szellőhöz, szabad kezével az álla alá nyúlt, hogy a nő egyenesen a szemébe nézzen.

– Már megtetted – suttogetta, miközben a férfi jobbját végigvezette a testén a mellén keresztül a hasán át egészen a csípőjéig. Botár egész testében megfeszült, elméje elködösült. – Ez a köved nyoma.

A kabát szétnyílt, az ing és a farmernadrág találkozásánál pedig felsejlett Szellő hamvas bőre. Ám az eszményi látványt bemocskolta egy oda nem illő, elfeketedett sebhely. Ott éktelenkedett a nő medencecsontján, akár egy rákos daganat.

– Ezzel összekötötted a sorsunk.

Kerek e világ, mert minden mindennel összefügg. Így hát teljes a kép! A természet és a mágia is egyensúlyra törekszik. Botár, amikor szerelme elhagyta, dühében elhajította azt a fránya követ, megsebezte és az akarata ellenére magához láncolta a lányt, aki cserébe megfosztotta őt a varázskészségétől. És ő mindvégig csak az utóbbiról tudott.

– Átok átokért cserébe – dörmögte a férfi.

Botár réges-rég nem állt ennyire közel az érzelmeihez.

Mi ez? Bűntudat? Megbánás?

Kölyök lett ismét, aki sosem akart ártani, aki nem azért hívott életre szélvészt és égzengést, mert úgy kívánta, hanem azért, mert képtelen volt megregulázni az érzelmeit.

A vízfelszínen a Hold Atya képe reszket. Hideg, baljóslatú, mégis fenséges. Két termetes farkas fürdőzik a tóban, a harmadik pedig kilép a partra. Megrázza bundáját, amiből úgy záporozik a víz, hogy pár csepp a bokorban rejtőző Botár arcán végzi. A fiú letörli azokat, és amikor visszapillant a

patak partjára, csak levedlett szőrt lát, annak közepében pedig egy lányt. Haja ezüst, bőre hófehér; tekintete olyan kéken villan, mint a fenevadnak, aki korábban a helyén állt. Láthatóan nem zavarja a tél ígétét hordozó hűvös szellő, karcsú alakjának minden szeglete feltárul a fiú előtt.

Botár odaadná a lelkét, csakhogy hallja a lány kacaját.

Ez a nap sorsfordító a számára, mert az ezüsthajú lány rápillant és elmosolyodik.

A fiú szíve nagyot dobban, a szívtépő vágy versenyre kel benne a halálfélelemmel.

A lány nem takargatja magát, végigsimít a testén, majd lassan feláll. Az éjszaka sötétjében szikrázóan ragyog világos bőre, derékig érő hajkoronája. Botár még sohasem látott szebbet. Szíve és ágyéka vadul lüktet, minden porcikája izzad és remeg.

„Szerezd meg! A tiéd lehet!” – harsogja a két sárkánykígyó. Hisz nekik!

Felkel rejtekéből, majd egy lépést tesz a lány irányába. Csak a biztató mosolyt látja, a hívogató karokat.

Újabb lépés. A két másik farkas abba hagyja a fürdőt, éles tekintetükkel a fiúra merednek.

A harmadik lépés során a csábító ígétet vérfagyasztó fenyegetés váltja fel. A farka a lány köré gyűlik, a mosoly vicsorba csap át, a vonzó idomok szőrnek és izmoknak adják át a helyüket.

Egyszerre nő és egyszerre fenevad, egyszerre vonyít és egyszerre kacag.

Akarta és megkapta, hallhatja a lány nevetését, de az megvető és gúnytól csöpög.

Csalfa nőszemély, felszítja a vágyat, majd lelohasztja! Azt akarja, hogy minden férfi elkárhozzon. Hogy Botár soha többé ne nyughasson!

– Te botor, te balga – visszhangozza az erdő. – Botor, botor, botor. Senkinek sem kellesssss!

– Szellő – ordítja, a lány nevetése erre vihogásba csap át –, gyere vissza!

– Botor Botár, sosem kapsz meg!

*„Nagy a világ, de van vége,
Búmnak se hossza, se széle;
Nincs szeretőm, lettem árva,
Elhagyott a hamis pára...”*

Ám most visszatért.

Botár egy pillanatra megingott. Remény sarjadt a szívében, mert Szellő hangja ezúttal nem haragot, csak bánatot árasztott. Nem olyan volt, mint álmaiban. Nem olyan, mint az őrjöngésig felidézett emlékeiben.

Nem maradt már mit vesztenie, hát magához szorította a nőt.

A sárkányok rögvest felmordultak, farkukkal csapkodták a ház falát. Belerengett az épület, törmelék omlott az járdára. Botár ügyet sem vetett rájuk, csak egy intéssel elűzte őket, a sárkányok pedig szitkokat szórva elvonultak, magukkal hurcolva az oltalmat, a védőigézeteket.

– Azt hittem, meg akarsz ölni – lehelte a nő.

– Holnap még megtehetem – emlékeztette a garabonciás, majd megcsókolta.

Szellő ajka édes volt, mint a méz, és forró, akár az alsóvilág legmélyebb bugyrai.

Botár egyetlen egyszer érezhette a nőt ennyire közel magához, és arra vágyott, hogy soha többé ne kelljen a hiányától szenvednie. Szellő sem lehetett ezzel másként, ám az ő ragaszkodása fájdalmas és húsbavágó élményt hagyott maga után: a férfi először a vas ízét érezte meg a szájában, majd fájdalom nyilallt az ajkába és a lapockái közé. Fogak és karmok. Vér és kín! A csordásfarkas halálos ölelésbe zárta a garabonciást.

Jól vigyázz, mit kívánsz! Hányszor mondták ezt neki a kígyók! És hányszor járt pórul, amiért mindig előbb járt a szája, mint az esze!

A tör még mindig Botár övéen lógott. Bár a sárkányok mágiája nem őrizte, a vadász késsel még kivájhatta a hálátlan szuka szívét! Előrántotta, majd a lény mellkasába állította. A bestia felnyüsztett, de nem engedett, a szorítása még erősebbé vált. Botár szája már nyers hússá lett, háta meleggé és lucskossá

vált a saját vérétől. Kijjebb húzta a pengét, majd újra döfött. A bordák alá, a szívet célozta. A fenevad szája elnyílt, miközben felvonyított. Vér és nyál fröccsent a férfi szemébe. A farkas tett egy lépést hátra. Botár végre kapott elég teret, így vakon lökte el magától a kétlábra ágaskodó, szőrös fenevadat. Könnyű volt kibillenteni az egyensúlyából, hiszen csak négy lábbal állt szilárdan a talajon. Botár rúgott rajta egyet, miközben visszanyerte annyira a lélekjelenlétét, hogy pusztán a gondolat erejével visszaparancsolja magához a sárkányait.

A két teremtmény feltűnt a szürkülő égbolton. Ott köröztek, kitért szárnyuk pár pillanatra árnyékba borította az alatt húzódó utcákat, majd a téglapületek tetején szálltak le. A sárga Botár feje felett, a zöld a túloldalon.

A farkas talpra szökkent, de nem Botárra vetette magát, hanem belekapaszkodott a sárgaszemű sárkánygyík farkába. A kapualjban ziháló garabonciás szeme elől pillanatok alatt eltűntek.

A sárkány után ordított volna, de összeroncsolt szájjal nem volt rá képes, így csak magában szitkozódott. Hogy a guta ütné meg azt az átokfajzatot, meg a parázna, disznó életű, tisztátalan, visszaaggott, ebre ütött, beste szukát a hátán!

Villámok hasították szilánkosra az eget.

– Gazdám uram, nem hallak! – vihogott a pikkelyes bestia, holott minden neki üzent gondolatát tökéletesen értette.

A Hétszentségit neki! Míg Botár testét mételyezte, nem volt ekkora a szája!

Ezzel szemben a zöld sárkány hallgatott a férfire. Lekúszott a társasház oldalán, majd a férfi elé vonult egyre kisebbé zsugorodva, így mire a lábához ért, siklóként kúszott fel a garabonciás vállára. Ezzel is jelezte hűségét, meghunyászkodását, míg testvére szárnyalt, mennydörgést üvöltött és lángokat szórt a városra.

„Kövesd!” – utasította Botár a zöld teremtményt gondolatban, az pedig rögvést paripa-méretűvé változott, és hagyta, hogy a garabonciás felküzdje magát a hátára.